

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ

«Ίσες και ίσοι: Η μόνη λύση!» Όλα τα παιδιά απολαμβάνουν ισότιμα τα δικαιώματά τους. Δεν επιτρέπονται διακρίσεις για λόγους που σχετίζονται με το φύλο, τη φυλή, το χρώμα, τη γλώσσα, τη θρησκεία, την καταγωγή, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, την αναπηρία, την περιουσία, την εμφάνιση, τις πολιτικές ή άλλες αντιλήψεις, τη νομική ή άλλη κατάσταση ενός παιδιού ή των γονέων του (Άρθρο 2, Διεθνής Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού).

Διαβάστε 8 ιστορίες που συγκέντρωσαν πολλά αστέρια στην Αποστολή Νο 1!

“Παρά τις δυσκολίες δεν παύεις να είσαι άνθρωπος”

Ο Φίλιππος, είναι ένα παιδί πρώτης γυμνασίου από την Μαρώνια, ένα χωριό κοντά στην Κομοτηνή. Δέχεται σχολικό εκφοβισμό, εξαιτίας του σακχαρώδη διαβήτη και μίας εγχείρησης που του στοίχισε το ένα πόδι. Οι γονείς του όμως δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να του αγοράσουν ένα πρόσθετο μέλος.

Η κατάσταση στο σχολείο του είναι απελπιστική και δεν είναι λίγες οι φορές που έχει σκεφτεί ότι δεν θα μπορέσει να ανταπεξέλθει στις δυσκολίες που συνεπάγονται στην σχολική ζωή του Γυμνασίου. Πολλοί από τους συμμαθητές του τον χλευάζουν για το πρόβλημά του αντί να τον υποστηρίζουν και να τον βοηθάνε. Έχει δύο μόνο φίλους οι οποίοι προσπαθούν να διατηρούν μία σχετική ισορροπία ανάμεσα στον Φίλιππο και τους υπόλοιπους συμμαθητές τους.

Κάθε μέρα είναι γι’ αυτόν η ίδια, αλλά μία ήταν αυτή που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει. Στο σχολάσμα μία ομάδα αγοριών, από τα πιο δημοφιλή στο σχολείο πλησίασαν τον Φίλιππο και ξεκίνησαν να τον προσβάλουν τόσο για την καταγωγή του από χωριό και την κακή οικονομική κατάσταση των γονιών του όσο και για την αναπηρία του. Δεν μπορούσε να αντιδράσει και έτσι έμεινε να τους κοιτάει τρομαγμένος και σαστισμένος. Γύρισε σπίτι καταρρακωμένος και αρνιόταν να μιλήσει μέχρι και στους γονείς του καθώς τους θεωρούσε υπαίτιους για όσα του είχαν συνέβη πριν από μερικά μόλις λεπτά αλλά και επειδή φοβόταν ότι οι γονείς του θα πίστευαν ότι είναι δειλός και ανίκανος.

Πιστεύετε ότι ήταν δικαιολογημένη η αντίδραση του Φιλίππου, στην θέση του εσείς πώς θα αντιδρούσατε;

Η θεία από το Σικάγο

Η οικογένεια Βλακοσαδένου μόλις μετακόμισε από την πόλη στο μικρό χωριό που γεννήθηκε ο πατέρας, ο κύριος Κώστας. Πίστευαν ότι τα παιδιά τους θα μεγάλωναν με περισσότερη ασφάλεια εκεί. Είχαν δύο παιδιά, την δεκαεξάχρονη Αλεξάνδρα και τον δεκατετράχρονο Δημήτρη. Αισθάνθηκαν στ’ αλήθεια ασφαλείς, τα παιδιά έκαναν γρήγορα φίλους και έβγαιναν συχνά πυκνά

κυρίως τα σαββατοκύριακα. Οι γονείς αισθάνονταν τόσο ασφαλείς που ο Δημήτρης μπορούσε να γυρίσει ό,τι ώρα ήθελε σε αντίθεση με την Αλεξάνδρα που έπρεπε να είναι σπίτι στις 11, διότι ήταν κορίτσι. Η Αλεξάνδρα ένιωθε αδικημένη και πως οι γονείς δεν της είχαν εμπιστοσύνη, ένιωθε κατώτερη... Μια, δύο φορές είχε κάνει μια νύξη, γιατί ο Δημήτρης να γυρνάει σπίτι αργά ενώ είναι μικρότερος; Έπαιρνε όμως πάντα την ίδια απάντηση: Αυτός είναι αγόρι, έτσι κι αλλιώς και στα υπόλοιπα κορίτσια το ίδιο συμβαίνει. Μια ωραία μέρα: ΕΚΠΛΗΞΗ! Επίσκεψη της αδελφής του πατέρα που ζούσε μόνιμα στις Η.Π.Α. Η σχέση της Αλεξάνδρας με την θεία ήταν καλύτερη απ' όλους τους άλλους διότι ήταν η μόνη που την καταλάβαινε. Μονάχα σ' εκείνη κατάφερε να μιλήσει με δάκρυα στα μάτια. Η θεία έξαλλη τα έψαλλε στους γονείς και τους εξήγησε ότι με αυτόν τον τρόπο τα δύο αυτά παιδιά δεν απολάμβαναν τα ίδια δικαιώματα. Πώς θα μπορούσαν άραγε κορίτσια και αγόρια να έχουν τα ίδια δικαιώματα;

He is a refugee Ruhinga people from Myanmar hahaha

The story took place in Bangladesh in my school. Rukon is one my friend he's from Myanmar but he came to Bangladesh before 8 years ago with he's family because of the war in his country.

Me and he together go primary school, when we primary school finish 2015 then we go to high school and the problem starting our principal say to Rukon you can't admit in my school because you are refugee and after his father request the principal please admit my son in your school but principal say you are not citizen of my country so I can't admit your son in my school . after his father go our union counselor and he request to call the principal and admit his son in school but he don't help him after our country army came and arrest the his all family and put in camp in our another city. And my Rukon to much cry he say I want to study but my countries army say you have the all of facility in the camp but they put in camp, but no have any facility in camp, and he's broken heart.

I thinking why my country army doing this thing and he want to study but my country government did not allow him to study but why this racism I can't understand, all people are human and human are equal please don't do racism.

(ακολουθεί μετάφραση στα ελληνικά)

Είναι πρόσφυγες Ruhinga από τη Myanmar, Χαχαχα

Η ιστορία αυτή είναι από το Μπαγκλαντές, στο σχολείο μου. Ο Ρουκόν είναι ένας φίλος μου, είναι από τη Μιανμάρ, αλλά ήρθε στο Μπαγκλαντές πριν από 8 χρόνια με την οικογένειά του λόγω του πολέμου στη χώρα του.

Εγώ και αυτός πηγαίναμε μαζί στο δημοτικό σχολείο, και όταν τελειώσαμε το δημοτικό σχολείο το 2015, πήγαμε στο γυμνάσιο. Το πρόβλημα ξεκίνησε όταν ο διευθυντής του γυμνασίου είπε στον Rukon ότι δεν μπορεί να είναι δεκτός στο σχολείο επειδή είναι πρόσφυγας. Και τότε ο πατέρας του ζήτησε από τον διευθυντή «παρακαλώ παραδεχτείτε τον γιο μου στο σχολείο σας», ο διευθυντής όμως του είπε ότι δεν είσαι πολίτης της χώρας μου, οπότε δεν μπορώ να δεχτώ τον γιο σου στο σχολείο μου. Τότε ο πατέρας του πήγε σε ένα σχολικό σύμβουλο και ζήτησε να καλέσει τον διευθυντή και να του πει να δεχθεί το παιδί του στο σχολείο, αλλά δεν πήρε βοήθεια. Μάλιστα, ο στρατός ήρθε και συνέλαβε όλη την οικογένεια και την πήγαν σε ένα καταυλισμό προσφύγων σε άλλη πόλη. Και ο φίλος μου ο Ρουκόν έκλεγε και έλεγε θέλω να σπουδάσω, αλλά ο στρατός της

χώρας μου τους είπε «θα έχετε όλες τις υπηρεσίες στον καταυλισμό αυτό». Όμως εκεί που τους έβαλαν δεν είχαν όλες τις υπηρεσίες και η καρδιά του φίλου μου ράγισε από την στεναχώρια. Αναρωτιέμαι γιατί ο στρατός της χώρας μου να κάνει κάτι τέτοιο, τη στιγμή που ο Ρουκόν ήθελε να σπουδάσει, αλλά η κυβέρνηση δεν τον άφηνε. Δεν καταλαβαίνω γιατί να υπάρχει αυτός ο ρατσισμός; όλοι οι άνθρωποι είναι άνθρωποι και είναι ίσοι, μην κάνετε ρατσισμό!

Η ιστορία της Μίας

Ονομάζομαι Μία και είμαι 15 χρονών. Πριν 6 χρόνια αναγκάστηκα να μεταναστεύσω από την Τουρκία στην Ελλάδα λόγω οικονομικής κατάστασης. Ήμουν εγώ, η μητέρα μου και η μεγάλη μου αδελφή. Δεν είχα καμία επαφή με την ελληνική γλώσσα και ήμουν μόλις τρίτη δημοτικού. Την πρώτη μέρα που πήγα στο σχολείο ένιωσα όλα τα βλέμματα πάνω μου. Όλοι μιλούσαν για μια καινούργια μαθήτρια από την Τουρκία. Στο διάλειμα θυμάμαι να κάθομαι πάντα μόνη μου. Δεν μπορούσα να μιλήσω, δεν μπορούσα να συνεννοηθώ, δεν μπορούσα να καταλάβω τι μου έλεγαν. Τα πρώτα σχολικά χρόνια ήταν πολύ δύσκολα για μένα. Κάθε φορά που προσπαθούσα να διαβάσω κάτι στην τάξη άκουγα τα γέλια των συμμαθητών μου. Νόμιζαν ότι δεν τους άκουγα αλλά εγώ ακόμα θυμάμαι όλη την τάξη να ψιθυρίζει κάθε φορά που σηκωνόμουν στον πίνακα. Στις συζητήσεις δεν συμμετείχα ποτέ, γιατί πάντα θα υπήρχε κάποιος που θα μου έλεγε να μην μιλάω και να γυρίσω πίσω στην χώρα μου. Κάθε μέρα έκλαιγα στο σπίτι αλλά κρυφά επειδή δεν ήθελα να αναστατώσω την μητέρα μου που είχε ήδη αρκετά προβλήματα. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί μου συμπεριφέρονταν έτσι και εκνευριζόμουν με τον εαυτό μου που ήμουν «διαφορετική». Άραγε έπρεπε να νιώθω ντροπή για την διαφορετικότητά μου;

Οι μικροί πρίγκιπες του σήμερα

Μια φορά κι έναν καιρό ένας μικρός πρίγκιπας αποφάσισε να εγκαταλείψει τον πλανήτη του και να επισκεφτεί την γη. Ήταν χαμογελαστός, ονειροπόλος και πίστευε ότι μπορεί να αλλάξει τον κόσμο. Γνώρισε την καθημερινότητα, είδε λογής και λογής ανθρώπους... ώσπου... κάποια μέρα κατάλαβε ότι δεν αρκεί μόνο να κοιτά... έτσι λοιπόν άρχισε να παίζει, να μιλάει, να γελά. Κανένας όμως δεν έπαιζε, κανείς δεν μιλούσε και κανείς δεν γελούσε μαζί του. Το παιδικό μυαλό του δεν μπορούσε να καταλάβει ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να δουν την ουσία με την καρδιά. Κι έτσι περνούσαν οι μέρες, με τον μικρό πρίγκιπα χαμένο στα απαξιωτικά βλέμματα μεγάλων και μικρών. Αναρωτιόταν γιατί κανείς δεν αποδέχεται τον τόπο του... στο κάτω κάτω όλοι άνθρωποι ήταν. Κι όμως μικρέ μου πρίγκιπα ο κόσμος φοβάται το άγνωστο και επαναπαύεται στα στερεότυπα. Άρχισαν να τον χτυπούν και να τον κοροϊδεύουν, να χλευάζουν την εμφάνιση του... τα δόντια, τα μαλλιά, το ύψος. Ο μικρός πρίγκιπας όμως χαμογελούσε. Δεν κοίταξε ποτέ κανέναν με τα μάτια, πάντα τους κοιτούσε όλους με την καρδιά. Ήθελε να γεμίσει γνώσεις και εμπειρίες. Δεν είναι άδικο να του στερείται αυτό;; Ότι υποτιμητικό κι αν άκουγε το προσπερνούσε, καμιά φορά θύμωνε και φώναζε όμως το μυαλό του πάντα ταξίδευε ξεκινώντας από τον συναισθηματικό κόσμο των ανθρώπων με ανασφάλειες, φτάνοντας στον πλανήτη του. Θα αναρωτιέστε πως ξέρω εγώ την ιστορία. Ε, λοιπόν... στα μισά του ταξιδιού έπεσε στην έρημο και κατά τύχη το αεροπλάνο μου ήταν εκεί διαλυμένο από ατύχημα και δεν μπορούσα ούτε εγώ να φύγω, τότε τον είδα. Έκλαιγε, και εγώ... κι εγώ τον πήρα την πιο σφιχτή

αγκαλιά. Μια μέρα ο μικρός πρίγκιπας αποφάσισε να επιστρέψει πίσω. Γεμάτος αναμνήσεις, γεμάτος όνειρα και ιδέες. Ακόμα χαμογελαστός, ακόμα ευαίσθητος, ακόμα... φίλος μου...!!! Αφιερωμένο στον μικρό πρίγκιπα Αλέξανδρο που στην πραγματικότητα αγκάλιασα εκείνη την ημέρα στην αποθήκη του σχολείου και χάρη σ' αυτόν κατάλαβα ότι το να είσαι από έναν άλλον τόπο δεν σε καθιστά διαφορετικό... αλλά και να σε καθιστά... Η ζωή είναι πολύ μικρή για να το αλλάξεις, οπότε απόλαυσε το.

Κάτι τρέχει με την Μαίρη

Η Μαίρη ήταν συμμαθήτριά μου από την Α' Δημοτικού. Ένα ατίθασο, αδύνατο κορίτσι που δε μπορούσε να καθίσει ούτε για πέντε λεπτά στην καρέκλα και άνοιγε την πόρτα και έβγαине έξω στο δεκάλεπτο.

Η Μαίρη είναι υιοθετημένη από μονογονεϊκή οικογένεια. Από την πρώτη στιγμή η αντιμετώπιση που είχε δεν ήταν σωστή, τόσο από τα παιδιά της τάξης αλλά και από τους δασκάλους. Δεχόταν πειράγματα από τα αγόρια, αυτή καλοπροαίρετη πάντα δεν καταλάβαινε πολλές φορές τα αστεία. Πολύ οξύθυμη και ευερέθιστη τόσο που δάγκωσε ένα κορίτσι επειδή την απέκλεισε από ένα παιχνίδι. Η Μαίρη έπαιζε ποδόσφαιρο και είχε γραφτεί σε ομάδα, κάτι που δεν ήταν αποδεκτό ούτε από τα αγόρια αλλά ούτε από τα κορίτσια. Τα αγόρια, γιατί έμπαινε στα χωράφια τους και τα κορίτσια γιατί δεν ασχολούνταν με αυτά που έκαναν αυτές. Το αποτέλεσμα ήταν να νιώθει μόνη, απομονωμένη και να έχει μόνο έναν φίλο.

Μήπως ήρθε η ώρα να μπούμε στη θέση των άλλων και να μην κάνουμε στους άλλους αυτά που δε μας αρέσει να μας κάνουν εμάς;

Ξένη στην ίδια της τη Χώρα

Ξέρω την Μαρία, ένα πολύ χαρούμενο και κοινωνικό παιδί, που ενθουσιάστηκε όταν έπρεπε να μετακομίσει από τη Θεσσαλονίκη στο Ηράκλειο, Κρήτης, λόγω της μετάθεσης της μαμάς της. Όταν ήρθε ο Σεπτέμβριος και η ώρα να πάει στο καινούργιο της σχολείο, ήταν ενθουσιασμένη και αγχωμένη ταυτόχρονα. Τις πρώτες μέρες ήξερε ότι θα ήταν δύσκολα, αλλά ήθελε πολύ να κάνει νέους φίλους. Τελικά η έκτη δημοτικού αποδείχθηκε πολύ δύσκολη και σκληρή για τη Μαρία. Όσο προσπαθούσε να κάνει φίλους, τόσο πιο μόνη κατέληγε. Κανένας συμμαθητής της δεν την ήθελε, γιατί την θεωρούσαν «ξένη». Μόνο ένα αγοράκι που κάθισε μαζί της την πρώτη μέρα της έκανε παρέα, αλλά και αυτό είχε άλλους φίλους, οπότε πολλά διαλείμματα η Μαρία καθόταν μόνη της. Τι κι αν ζητούσε βοήθεια από τους δασκάλους, ούτε σημαιοφόρος στην παρέλαση δεν μπόρεσε να γίνει από τον εκφοβισμό των συμμαθητών της. Όσο προχωρούσε η σχολική χρονιά, η βία πια δεν ήταν μόνο λεκτική, αλλά και σωματική. Δύο φορές οι συμμαθητές της την έσπρωξαν και την έριξαν, μία στο προαύλιο και μια στις σκάλες του σχολείου. Τελικά, αυτό που «έσωσε» τη Μαρία ήταν το κλείσιμο των σχολείων λόγω της πανδημίας, η στήριξη από το σπίτι, καθώς και η αλλαγή σχολείου στο Γυμνάσιο.

«Μήπως το σχολείο έπρεπε να δράσει διαφορετικά;»

«ΜΙΑ ΙΠΤΑΜΕΝΗ (π-ε-ταμενη) ΓΕΝΙΑ »

«ΜΙΑ ΙΠΤΑΜΕΝΗ (π-ε-ταμενη) ΓΕΝΙΑ » (ιστορία Νο 2)

Η γιαγιά Βαγγελιώ ήταν κλειστός και ευαίσθητος χαρακτήρας. Μια αγνή ψυχή. Ήταν μια γυναίκα με πολλά χαρίσματα, που ζούσε όμως σε μία οπισθοδρομική εποχή.

Η γιαγιά Βαγγελιώ αγαπούσε την φύση και ειδικότερα τα λουλούδια. Της άρεσε ο χορός, η μουσική και σιγοτραγουδούσε παλιούς παραδοσιακούς σκοπούς όταν της δίνονταν η ευκαιρία. Ήταν μια εξαιρετική μαγείρισσα και χαιρόταν να οργανώνει γλέντια και να φτιάχνει διάφορα εδέσματα για την οικογένειά της.

Από μικρή αγαπούσε την μάθηση. Της δόθηκε η ευκαιρία να πάει σχολείο τα πρώτα χρόνια. Εκεί η Βαγγελιώ άριστευε και μάλιστα ήταν τόσο καλή που ο διευθυντής πρότεινε στους γονείς να την στείλουν στην πόλη για σπουδές, γνωρίζοντας ότι προερχόταν από μία εύπορη οικογένεια.

Η προ - γιαγιά Τίτι όμως, η μητέρα της, η οποία είχε ταυτιστεί με τον ρόλο της νοικοκυράς, δεν επέτρεψε στην κόρη της να σπουδάσει. Είπε χαρακτηριστικά ότι θέλει την κόρη της για να την βοηθά με τις δουλειές του σπιτιού.

Η γνώμη της Βαγγελιώς δεν είχε βαρύτητα. Δεν της επιτρεπόταν να μιλήσει και ας προσπαθούσε.

Ένιωθε θυμό, τον οποίο δεν εξέφρασε ποτέ! Ο θυμός μετατράπηκε αργότερα σε ασθένεια. Ένιωθε πόνο που η μοίρα της ήταν προδιαγεγραμμένη και τέλος ένιωθε φόβο και απειλή καθώς αν αντιδρούσε το περιβάλλον της θα την πολεμούσε.

Έτσι η γιαγιά Βαγγελιώ κατέληξε όπως κάθε άλλη γυναίκα την εποχή εκείνη, με έναν σύζυγο, παιδιά, εργασία και νοικοκυριό.

Τι θα μπορούσε να κάνει το εκπαιδευτικό σύστημα έτσι ώστε το μέλλον των γυναικών να μην ήταν προκαθορισμένο και να μην στερούνταν το δικαίωμα της μάθησης;

